

Emily Vichrná

A
PROUD
ČASU

LIZ KESSLEROVÁ

Albatros

Emily Vichrná a proud času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

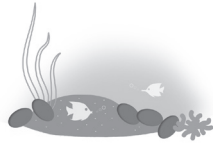

Liz Kesslerová

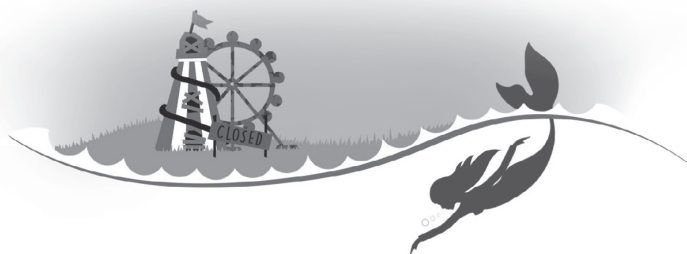
Emily Vichrná a proud času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

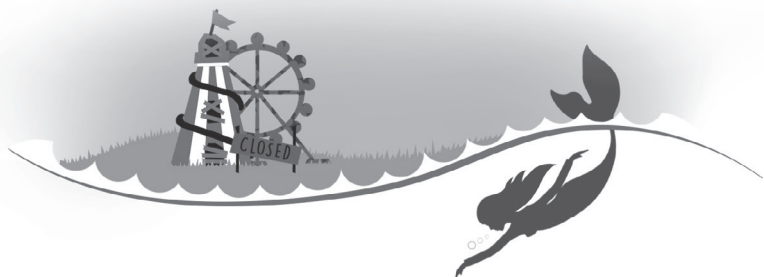
Emily's Vichrná

Emily Vichrná

A
PROUD ČASU

Ilustrovala Lisa Horton

LIZ KESSLEROVÁ

Albatros

Přeložila Jindra Horynová

Text copyright © Liz Kessler 2020
Illustrations © Liz Horton 2020
Translation © Jindra Horynová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-00-05853-5
ISBN e-knihy 978-80-00-05978-5 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

*Tuto knihu věnuji Helen Thomasové
a Kate Fletcherové.*

*Během let jsem měla to štěstí, že jsem mohla
spolupracovat se skvělými redaktory a vy patříte
k těm nejlepším. Děkuji, že jste mi vždycky dokázaly
pomáhat tak, aby dobrodružství Emily Vichrné
byla co nejvíc švihlá.*

Štěstí je jako moře. Za přílivu
se pyšně vzdouvá, a když opadne,
uvízne život v mělkých vodách bídy.
Náš příliv právě vrcholí. Když toho
včas využijem, proud nás podrží,
když ne, tak klesneme až na dno a přijdem
o všechno.

William Shakespeare, Julius Caesar, IV, 2

První kapitola

Vstávej, vstávej!“

„Mámin hlas mě vyrušil ze sna. „Hop z postele, ospalče!“ klepala mi na dveře pokoje.

„Už jsem vzhůru,“ mumlala jsem v polospánku do přikrývky.

Máma natáhla krk a strčila hlavu dovnitř. „No tak, vyskoč konečně!“

Obrátila jsem se na bok a rozloupla jedno oko. Máma vešla do pokoje a sedla si na kraj postele. „Zpátky do školy!“ usmála se na mě. „Těšíš se?“

„Na to jsem moc unavená,“ odpověděla jsem.

A taky nervózní. To jsem ale nahlas neřekla. Pro mě to nebyl jen první den po vánočních prázdninách. Ale návrat po dobrodružné cestě na pirátské lodi, která mi dost podstatně změnila život.

Jenomže se vlastně ukazuje, že *ve skutečnosti* se toho zas tolik nezměnilo. Jsem zpátky v Brightportu a všechno tu jede ve starých kolejích. Domů jsem se vrátila na posledních pár týdnů před Vánoci, ale měla jsem hlavu plnou tolika věcí, které se v mém životě udály, že jsem vůbec nestála nohama pevně na zemi. Zato teď mám pocit, že jsem na ni pěkně tvrdě dopadla.

Zatím jsem nepřišla na to, jak přestat přemýšlet o velkých dobrodružstvích na moři a soustředit se na sezení v lavici a dodržování školního řádu.

Abych pravdu řekla, možná jsem na to ani přijít *nechtěla*. Skoro celou svou bytostí jsem si přála být někde tam venku, na moři, na pirátské lodi. Testy z gramatiky nebo matiky pro mě jaksi neměly tu správnou přitažlivost.

Ale ať už se mi to líbí nebo ne, teď jsem tady a musím se smířit s tím, že dobrodružství skončilo, a vrátit se do normálu.

„Připravím ti něco k snídani,“ slyšela jsem mámu. „Trochu si pospěš, ať nepříjdeš hned první den pozdě! To asi nechceš, ne?“

Oblékla jsem se a šla za ní ke stolu. Vejce, párek, slanina, bramborové placičky. Takovou snídani míváme

jen při zvláštních příležitostech. Obvykle si dám jen miskou cornflaků.

Mamka si všimla, jak udiveně zírám. „To že je první den školy,“ usmála se.

Věděla jsem, proč se tak snaží. Můj kluk Aaron, teda pardon, bývalý kluk, odjel a bude teď žít úplně jinde. A od té doby, co jsem se vrátila, na mě Mandy, jedna z mých nejlepších kamarádek, sotva promluvila. Párkrát jsme se viděly, ale měla jsem pocit, že už si toho nemáme moc co říct.

S Mandy se to má tak, že dřív jsme se úplně nenáviděly. Když jsem zjistila, že jakmile vlezu do vody, stane se ze mě mořská panna, dělala mi ze života peklo. Říkala mi „polorybo“ nebo dokonce „zrúdo“! Byl to děs. Vloni jsme se ale usmířily a staly se z nás nejlepší kamarádky.

Jenže pak jsem odjela a zažila neuvěřitelná dobrodružství. Nějak jsme se odcizily a já nevím, jak naše kamarádství zase slepit. Chtěla jsem jí vyličít vzrušující chvíle na Zapomenutém ostrově s ohromným vodopádem, i na pirátské lodi, ale kdykoliv jsem o tom začala, vypadalo to, že nemá zájem mě poslouchat. Několikrát jsem to zkusila, a Mandy vždycky obrátila řeč jinam, nebo se tvářila znuděně, případně se začala bavit s někým jiným.

A tak jsem se přestala snažit. Během vánočních prázdnin jsme se neviděly vůbec a teď si připadám jako v době, kdy jsem se skoro bála jít do školy, protože jsem tam neměla žádné opravdové kamarády.

Vyhlídky na to, jak si užiju první školní den po prázdninách, byly tím pádem asi stejně lákavé, jako když mám v zimě vyjít do deště a bláta.

Mámě jsem ale nechtěla přidělavat starosti, a tak jsem vynutila úsměv a řekla aspoň: „Děkuju, mami.“

„Tak se do toho pusť, kulíšku,“ pobídla mě, když viděla, jak sedím nad plným talířem a nepřítomně zírám. „Jez, ať nepřijdeš pozdě.“

„Nemám vůbec hlad,“ přiznala jsem. „Promiň.“

Natáhla se ke mně a dala mi pusu na tvář. „To nevadí, zlato,“ nezlobila se. „Nech to vedle dřezu a já to pak dám tátovi. Vydatnou snídani nikdy neodmítnu.“

Vstala ze židle, přitáhla si župan k tělu a zamířila k lednici. „Vezmi si s sebou aspoň nějaké ovoce,“ nabídla mi.

„Ovoce si vezmu,“ slíbila jsem, skoro plný talíř položila ke dřezu, šla si vyčistit zuby a chystala se k odchodu.

Máma se mnou vyšla na palubu.

„Hezký den ve škole, holčičko moje,“ dala mi ještě pusu, než jsem seskočila z *Fortuny* na molo.

Fortuna je naše loď. Bydlíme na ní. Je posazená na dně, do poloviny ponořená v moři, takže spodní paluba je pod vodou, horní nad hladinou. Mamka žije nahoře, protože je suchozemská žena. Táta je mořský muž, a tak obývá dolní, zatopenou část. Já jsem polo-mořská. To znamená, že na souši jsem normální holka, ale ve vodě je ze mě mořská panna s rybím ocasem místo nohou. Většinou jsem s mámou nahoře, ale můžu se

spustit i na dolní palubu a po proměně zůstat ve vodě, jak dlouho se mi zachce.

„Díky, mami, tobě taky.“

Právě v tu chvíli připlaval kolem zádi táta. „Ahoj, maličká. Dneska je den s velkým D, vid’?“ odhrnul si mokré vlasy z čela. „Užij si to, určitě bude báječný!“

„Díky, tati.“

Oběma jsem poslala vzdušný polibek, hodila si batoh přes rameno a vykročila po molu.

Netušila jsem, co přesně mě ve škole čeká. Hlavou se mi honila tátova slova a nutila mě k zamyšlení, jestli ještě vůbec někdy budu moct nějaký školní den označit za „báječný“.

„Tak prosím, 8. P! Na místa a uklidněte se, ano?“

Učitelka si rovnala papíry na stole, zatímco se skoro všichni dál bavili, vytahovali věci z batohů a dávali si je na lavice, pošťuchovali se a sdělovali si novinky a drby.

První den po prázdninách nepatřil nikdy k nejkliďnějším. Většina lidí byla ještě myšlenkami někde jinde.

Dokonce i každé normální pondělí vypadalo podobně. Možná vás napadne, že pokud nejsme ve škole, netrávíme spolu žádný čas. Opak je pravdou. Ti, co se pořád ještě bavili, obvykle trávili společně celé večery, víkendy i prázdniny, nebo si aspoň bez přestání posílali zprávy. Těžko říct, co si ještě nestihli povědět.

Dneska to pro mě bylo obzvlášť těžké.

Dřív by vedle mě z jedné strany seděl Aaron, poštuchoval by mě a vtipkoval, aby mě rozesmál. Z druhé strany by Mandy povídala o všem možném, co jsme prožili o víkendu, a rozvíjela by plány na další dny.

Teď jsem seděla sama, z každé strany prázdná židle, připravovala jsem si učebnice a sešity a tvářila se zaměstnaně. Hrozně jsem se snažila nevšímat si smíchu, hovoru a šeptání všude kolem. A ještě víc úsilí mě stálo netrápit se tím, že se nikdo nesměje a nepovídá si se mnou.

Nemohla jsem jim to mít za zlé. Celé týdny jsem ve škole chyběla, spoustu jsem toho zameškala a netušila, co všichni celou dobu dělali. Vrátila jsem se tak unešená vlastními zážitky, že jsem se o ty jejich moc nezajímala.

Když jsem se teď rozhlédla, napadlo mě, že kdybych měla tu možnost, vyměnila bych dobrodružství na překrásných ostrovech i mezi piráty za to, abych patřila do některé z rozesmátých skupinek kolem.

Takový obchod mi ale nikdo nenabízel.

Připadalo mi, jako by na Aaronově prázdném místě svítil výstražný nápis se šipkou, která ukazuje na mě.

Pozor! Tady sedí osoba, která nemá žádné kamarádky! Nepřibližujte se!

Pak do třídy vešla Mandy, odsunula si židli vedle mě, hodila batoh pod lavici a posadila se.

Na vteřinu se mi zvedla nálada. Sedla si vedle mě! Znamená to, že jsme zase kamarádky? Vrátíme se do vyjetých kolejí?

Hrozně mě mrzelo, že jsme se celé prázdniny neviděly. A o to víc teď chápu její pohled na věc. Určitě pro ni bylo těžké, že jsem pořád pryč. A pak jsem se vrátila domů, a stejně jsem si jí moc nevšimala. Když si teď ale sedla vedle mě, mohlo by to znamenat, že je taky ochotná vrátit se do normálu.

Odhodlala jsem se, že ji pozdravím. Co by mohlo jedno slůvko pokazit?

„Ahoj,“ lehce jsem jí stiskla paži.

Zamračila se na mě a z výrazu v její tváři jsem si mohla přečíst: *Nech mě na pokoji, ty nulo!* Úplně jako by to měla vytetované na čele! Významně si oprášila ruku v místě, kde jsem se jí dotkla, a otočila se ke mně zády.

Vzápětí byla zabraná do hlasitého hovoru s Julií Crossensovou, zatímco já tam zůstala sedět jako tvrdé y.

Zrudla jsem studem a rozčarováním... A taky mě to naštvalo. Proč se ke mně takhle chová? Nic zlého jsem jí neudělala!

Zkusila jsem to překonat tím, že jsem začala myslet na Aarona. Sice jsme se rozešli, ale zůstali jsme dobrými kamarády. Před pár týdny se odstěhoval na Zapomenutý ostrov. Respektuju, že tam chce žít, ale pořád si nemůžu zvyknout na to, že je pryč.

Vzpomínky na něj mě ještě víc rozesmutnily. Cítila jsem se úplně sama.

„Utište se, vážení,“ snažila se Porterová překřiknout všeobecné halasení. Učitelčin hlas se zvučně nesl celou třídou a konečně se všichni přestali bavit.

„Děkuji,“ promluvila už tišeji. „Než se dáme do práce, využijeme úvodní hodinu k tomu, abyste se o své zážitky podělili se všemi ostatními. Vyvolám vás jednoho po druhém, aby mluvil vždycky jenom jeden a vyprávěl nám, co nejlepšího během zimních prázdnin zažil. A doufám, že pro všechny to bylo mnohem zajímavější období než pro mě,“ pohlédla na nás s úsměvem.

S hrůzou, aby mě náhodou nevyvolala jako první, jsem sklopila oči a seděla s pohledem přilepeným na lavici. Co bych měla povídat?

Nejlepší ze všeho bylo plavat v moři se Shonou, jedinou kamarádkou, kterou ještě mám.

Shona je taky moje výborná kamarádka. Měla jsem ji, Mandy a Aarona. Teď už mám asi *jenom* ji. Je to mořská panna. Stoprocentní, ne polomořská jako já.

Sice jsem tady nějakou dobu nebyla, ale rozhodně jsem nezapomněla, jak to ve škole chodí. Vybočit z davu vede málokdy k větší oblíbenosti. A pokud chci, aby mě spolužáci vzali mezi sebe, nebude nejlepší jim vykládat, že mojí jedinou opravdovou kamarádkou je mořská panna a že se volná a šťastná cítím pouze v moři.

Zatímco čerstvé povětrí a moře mi v tuhle chvíli připadaly strašně vzdálené, zařadit se znovu mezi spolužáky bylo mnohem důležitější než jim líčit jakékoliv zážitky ze života kdesi v oceánu.

Taky mě teď poprvé napadlo, že jsem možná na víc já a ne Mandy. Copak jsem jí nevykládala pořád dokola o svých dobrodružstvích? Poslechla jsem si vůbec něco o tom, co se dělo tady doma? Zeptala jsem se jí,

co dělala? Nebo spíš jsem o ni neprojevila ani špetku zájmu?

Možná proto jsme se o prázdninách skoro neviděly!

Tok mých myšlenek přerušil učitelčin hlas: „Chceš začít, Sherry Danielsová?“

„Jela jsem s tátou na moře chytat ryby,“ řekla Sherry.

„To zní dobře,“ pokyvovala hlavou Porterová. „A co úlovek? Něco zajímavého?“

Sherry pokrčila rameny. „Táta toho chytil spoustu. Já většinou jenom pomáhala s lany a snažila se nezvracet.“

Učitelka se zasmála. „Tak kdo bude další?“ zeptala se.

Tammy Bayfieldová zvedla ruku. Její máma je šéfredaktorkou *Brightport Times*. „Přes Vánoce místní noviny nevycházely,“ řekla, „tak jsem mohla být celé dny s mámou.“

„To byla jistě ráda,“ předpokládala Porterová. „Všichni si potřebujeme o Vánocích trochu odpočinout.“

Přihlásil se Aiden Harris. Jeho otec vlastní místní skládku. „Na Štěpána mě vzal táta nákladákem na výlet,“ začal. „Dojeli jsme k přístavišti, seděli spolu v kabině a dívali se na moře. Táta chtěl vidět delfína. Ještě se mu to totiž nepodařilo, i když žije celý život u moře. Řekl mi, že je to jeho sen. Žádný delfín se neobjevil, ale stejně jsem si užil prima den s tátou.“

„Stručně a výstižně jako vždycky, Aidene,“ poznamenala Porterová lehce pobaveným tónem, který se zřejmě vyučuje na fakultě, protože ho používají absolutně *všichni* učitelé.

Dál a dál chodila po třídě, až došla ke mně.

„Já ... ehm ...“ hlesla jsem. V hlavě jsem měla vygumováno, vyschlo mi v puse. Vůbec nic, co bych mohla říct, mě nenapadalo. *Nic hezkého*, co jsem zažila.

Plná strhujících dobrodružství na moři jsem se vrátila do města, kam jsem najednou nějak nepatřila, nikdo mě tu nechtěl, všechno bylo špatně. Buď se absolutně všechno změnilo, nebo zůstalo při starém a změnila jsem se *já*. Těžko říct, jak to vlastně je.

Výsledek je každopádně stejný: ještě nikdy jsem si nepřipadala tak mimo, ještě nikdy jsem se tak usilovně nesnažila vymyslet, co říct.

„Máš něco, o co by ses s námi mohla podělit, Emily?“ zeptala se mě učitelka.

Všichni se otočili, aby na mě viděli. Nejradši bych se scvrkla do malinkaté kuličky a skutálela se pod židli, kde by mě nikdo nenašel.

Zastrčila jsem ruce do kapes, aby si nikdo nevšiml, jak se mi třesou. Prsty jsem nahmátla kamínek, který teď s sebou nosím pořád. Hladký oválný tvar mi lehce vklouzl do dlaně.

Dostala jsem ho k Vánocům od Millie.

Tajemná Millie je částečně věštyní budoucnosti, částečně hypnotizérkou a zároveň nejlepší přítelkyně mojí mámy. Na místním jarmarku četla lidem z ruky, a kamínek mi koupila v sousedním stánku. Je lesklý, tmavě šedý, kolem prostředka má tři bílé čáry. Řekla mi, že je kouzelný a může mi splnit tři přání. Cokoliv si budu přát.

Millie je sice dospělá, ale věří v různá kouzla a ví, že mám ráda tajemno, takže si myslela, že se mi ten malý kámen bude líbit stejně jako jí. Je opravdu moc hezký a ráda ho nosím u sebe.

Než jsem si to stačila rozmyslet, ruka mi vylítna z kapsy a obložek jsem držela na dlani před sebou. „Tohle,“ prohlásila jsem. „Je to kouzelný kamínek.“

Půlka třídy vybuchla smíchy. „Teda, samozřejmě že není doopravdy kouzelný,“ rychle jsem pokračovala. „Je prostě... no... je hezký. Líbí se mi.“ Ztichla jsem. Vypadám jako idiot!

Pak jsem si na něco vzpomněla. Dostala jsem ho spolu s básní. Třeba trochu napravím situaci, když jim ji přečtu. Mohla bych působit o malinko dospěleji. Vytáhla jsem kus papíru.

„A líbí se mi hlavně proto, že k němu patří báseň,“ vyhrkla jsem a dřív, než mi v tom mohla Porterová zabránit, jsem rozložila papír a začala číst.

*„Něco si přeji a neváhej,
jen nečekej pouhé splnění snů.
Pospěš si, čas osedlej,
leť s ním a nahlédni do dalších dnů.
Život se promění z tisíce otázek
v odpověď o příštím dění,
utkaném z temné a podivné látky...
V dlani máš kouzelný kamínek,
díků němu zviš, co se změní.
Sevři ho pevně, až budeš chtít zpátky.“*

Ve třídě by bylo slyšet spadnout špendlík. Oněměli úžasem nad krásnou básní, nebo spíš nevěděli, jak reagovat, když se někdo chová jako blázen?

Nakonec si učitelka odkašlala: „To je hezké, Emily,“ řekla. „Děkujeme za něco tak zvláštního.“

V hlase měla soucit a v očích jsem četla: *Ty osamělá chudinko bez kamarádů! Nejlepší v životě je pro tebe nějaký kamínek... A báseň na kusu papíru. Jak smutné!*

Jen pro případ, že bych se potřebovala cítit ještě hůř, se otočila k Mandy.

Mandy se narovnal na židli a prohlásila: „Nejlepší ze všeho pro mě bylo trávit čas s mou nejlepší kamarádkou.“ Úkosem na mě pohlédla, odsunula si židli ještě o kousek dál ode mě a upřesnila: „Celé prázdniny jsem byla s Julií. Je to ta *nejlepší* kamarádka na světě.“

Zalapala jsem po dechu. Jako by mi někdo dal pěstí do břicha. A to tak silně, že mě skoro rozrazil vejpůl. Strčila jsem kamínek i s básní do kapsy a sklopila hlavu. Bylo mi tak trapně! Snažila jsem se, aby nikdo neviděl, jak mi tváře zrudly studem.

Připadala jsem si ztracená, naprosto osamocená mezi všemi kolem. Všechna ta divoká nespoutanost a šťastný pocit z nezávislosti, které jsem získala na pirátské lodi, jako by ze mě vyprchaly.

K čemu to všechno bylo? Jak mám být spokojená sama se sebou, když je všem jedno, co dokážu? Když nikoho nezajímá, jestli jsem šťastná?

Na lodi v oceánu jsem se naučila, co je skutečný ži-

vot, jenže proč? Abych se vrátila zpátky někam, kde mě nikdo nemá rád?

Proč jsem si říkala, že nemá cenu starat se o společenská pravidla a názory jiných, když se ukazuje, že mi na nich vlastně docela *záleží*? A čím víc si to člověk uvědomuje, tím víc mu dochází, jaký byl nafoukaný idiot. Nezáleží mi na tom, co si o mně myslí ostatní? Absolutní nesmysl!

Porterová nám pak ještě řekla o změnách v rozvrhu a mluvila o tom, kdo nás bude mít na ZSV. Skoro jsem ji nevnímala.

Za chvíli se podívala na hodinky. „Tak, to je pro dnešek všechno,“ řekla, všichni vyskočili ze židlí, vyhrnuli se ven ze třídy a já měla konečně jasno aspoň v jedné věci.

Musím najít způsob, jak zůstat s Mandy o samotě, abych si s ní mohla promluvit a zjistit, co se dá ještě napravit.

Dokud se mi tohle nepodaří, nejsem schopná ve škole existovat.